

[Chr. J. Hansen.]

tet. Jeg tror, man maa sige, at det er fuldkommen rigtige Bestemmelser, idet det maa være en af de første Betingelser, at der er en effektiv Kontrol med de Lægemedler, der skal bruges til Bekæmpelse af Sygdommen.

I Bestemmelsen om, at de kastede Fostre m. m. straks skal uskadeliggøres ved Nedgravning, burde der maaske til yderligere Sikkerhed tilføjes, at det kastede ogsaa skal overhældes enten med Kalk eller andre desinficerende Midler, før det tildækkes med Jord, idet jeg mener, det er af overordentlig stor Betydning, at Smittefarens ogsaa paa dette Omraade gøres saa ringe som mulig. Sker Kastning paa Græsgang, skal, saafremt der findes en umiddelbart tilgrænsende Græsgang, hvor Andenmands Kvæg findes anbragt, Ejeren af dette straks underrettes. Maaske burde der ogsaa her tilføjes, at samtlige Naboejendomme skulde underrettes. I det hele taget synes jeg, man maa lægge Vægt paa alle de Forholdsregler, der tjener til at standse Udbredelse af Smitten.

I § 4 omtales Hegns- og Vandingsbestemmelser, og de ligger i høj Grad paa Linie med de Bestemmelser, der er gennemført i Loven om Kvægtuberkulose. Fra denne Lov har man en vis Erfaring for, hvordan det har virket, og det er ganske naturligt, at man her bygger paa disse Erfaringer.

Sker Kastning paa fælles Græsgang, skal de paagældende Dyr straks fjernes, og drages der ikke inden for et vist Tidsrum Omsorg derfor af Ejeren, skal det gøres af en anden paa Ejers Bekostning. Ligeledes skal Dyrene straks fjernes, og samtidig skal Kredsyrlægen underrettes, saafremt Kastning sker paa Marker, ved Auktions, Bortsalg eller i en Samlestald eller i det hele taget et Sted, hvor Kvæg til Levering samles fra forskellige Besætninger. Som en yderligere Sikkerhedsforanstaltning skal det ved Opslag bekendtgøres, at der er sket en Kastning paa Stedet. At en Kastning saadanne Steder skal efterfølges af en omhyggelig Rensning og Desinfektion efter Veterinærdirektoratets Anvisning, er kun rimeligt. I det Omfang, hvori det er fornødent, kan Landbrugsministeren i det hele fastsætte nærmere Regler vedrørende Gennemførelse af de forskellige Bestemmelser, som findes i §§ 3—7.

Vedrørende Tyrehold er der en særlig Paragraf. Der gives i § 9 visse Regler angaaende Undersøgelser og Dyrlægeerklæringer, men her gælder det, at Ministeren kan fritage Ejeren for Udgifterne ved det med Undersøgelserne forbundne Laboratorie-

arbejde. Her vil man altsaa fra Statens Side yde en Støtte for at fritage de paagældende Kreaturerejere for disse Udgifter.

Drejer det sig om fælles Græsgange, er det rimeligt, at der her maa gælde særlige Regler, og saadanne foreslaas da ogsaa. Der skal f. Eks. ske Anmeldelse til Politimesteren, og det skal meddeles, hvorvidt Græsgangen kun skal benyttes til kastningsfri Kreaturer eller til andre Kreaturer, saa at de, der sender deres Kreaturer derhen, ved, hvad de kan være udsat for.

§ 12 indeholder Bestemmelse om, at ved Salg eller anden Afhændelse af Kvæg er det forbudt at betegne Dyrene paa en saadan Maade, at det kan give Køberne Indtryk af, at Dyrene er fri for smitsom Kalvekastning, medmindre Dyrene opfylder de af Landbrugsministeren fastsatte Betingelser for at kunne betegnes som kastningsfri.

Naturligvis vil Gennemførelsen af et Lovforslag som dette koste Penge, og det er kun rimeligt, at der, naar det drejer sig om Bekæmpelse af en Kvægsygdom, som vi godt kan sige hele Samfundet er interesseret i at faa udryddet, fra Statens Side stilles Midler til Raadighed derfor. Lovforslaget bestemmer da ogsaa, at der kan ydes Statsstøtte til de diagnostiske Undersøgelser, der udføres i en Mejerikreds, og til det med disse Undersøgelser forbundne Laboratoriearbejde. Der kan gives Tilskud til Nedslagning og til Oplysningsarbejde til Fremme af Kendskabet til Sygdommen, Kastningens Smittemaade og Bekæmpelse, og dette Oplysningsarbejde er maaske ikke den mindst vigtige Side af Sagen. Over Besætninger, der efter en diagnostisk Prøve maa anses for at være kastningsfri, skal der føres et Register, hvad der vel kan siges at være en Betyggelse og en ganske rimelig Foranstaltning.

Til Slut skal jeg kun nævne Bestemmelsen i § 15, Stk. 6, som jeg mener kan blive af stor Betydning for den endelige Udrensning. Den gaar ud paa, at naar Flertallet af Mejerikredsene paa en Ø, dog hvad angaar Sjælland, Fyn, Lolland og Falster samt Landomraadet Nord for Limfjorden 90 pCt. af Mejerikredsene — det er for øvrigt akkurat det samme, som staar i Loven om Bekæmpelse af Kvægtuberkulosen —, har vedtaget Udrensning, kan Landbrugsministeren efter Indstilling fra vedkommende samvirkende Mejeri-, Landbo- og Husmandsforeninger fastsætte en Frist for Udrensning af de Mejerikredse, der ikke har meldt sig til Udrensningen, saa at et lille Mindretal ikke skal kunne være en Hindring for, at